

dijaspora

KULTURNI MOST IZMEĐU SRBIJE I SEVERNE AMERIKE

Danas
PETAK, 4. JUN 2010.



Sveti Đorđe Bobana Ilića

Karikatura Borisa Sprema, rad Duška Petričića



Jedna od nagrađivanih fotografija Borisa Sprema

Majsko-junski kalendar „kulturnog mosta“ između Srbije i Severne Amerike 2010, u organizaciji Culture Bridge iz Toronta i Fonda Most iz Beograda

Proleće je u Beogradu

● Fotografije Borisa Sprema

Izložbu fotografija u Galeriji Politika (Makedonska 29) otvorio je 3. juna ambasador Kanade u Beogradu, Džon Morison. Postavka se može pogledati do 18. juna. Generalni pokrovitelj je grad Beograd, a izložbu su pomogli Politika i Generalni konzulat Srbije u Torontu.

● „Anđeli i đavoli“ Bobana Ilića

Otvaranje izložbe skulptura u Galeriji Progres 8. juna u 19 sati (Zmaj Jovina 8). Postavka se može pogledati do 21. juna. Izlo-

žbu će otvoriti Nenad Stanković - urednik Culture Bridge magazina (Toronto), generalni pokrovitelj je grad Beograd.

● Novi broj magazina Culture Bridge

Predstavljanje novog broja Culture Bridge magazina (jun/jul 2010) 17. juna u 19 sati, u Kulturnom centru Beograda. Najnoviji broj sadrži 11 kratkih priča savremenih srpskih autora na engleskom jeziku. Magazin će predstaviti urednik zbirke David Albahari i urednik magazina Nenad Stanković.

● Još tri kanadska umetnika srpskog porekla izlažu u Beogradu

Krajem maja i početkom juna četiri kanadska umetnika srpskog porekla izlažu svoje radove u Beogradu.

U Kulturnom centru Beograda i Galeriji Beograd na Kosančićevom vencu Vesna Perunović iz Toronta predstavlja se likovnim radovima i instalacijama do 8. juna.

Božica Randelović iz Otave do 10. juna izlaže radove u Galeriji Blok u Novom Beogradu, a Ranko Pavić iz Toronta 3. juna izveo je likovni performans Nenadani krug u Centru za kulturnu dekontaminaciju.

Kulturna razmena na relaciji Srbija - Severna Amerika

Između tradicije i masovne kulture

MOSTOVI

Boris Spremo - legenda kanadskog foto-novinarstva i poznati skulptor iz Čikaga Boban Ilić imaće svoje prve samostalno izložbe u Beogradu tokom juna ove godine, u organizaciji *Fonda Most - Culture Bridge*, a uz pomoć grada Beograda. To bi mogao biti početak drugačijeg pristupa kulturnoj razmeni između Srbije i Severne Amerike. Dosad su kulturni poslenici i umetnici dolazili na severnoamerički kontinent vođeni, uglavnom, znatiželjom da vide drugačiji svet i zarade male honorare. Ovo je prilika da se uspešni umetnici iz sveta, koji su našeg porekla, predstave sredini iz koje su potekli.

Culture Bridge magazin i *Fond Most* govoriće i ubuduće o uspešnim ljudima našeg porekla, kao što će istovremeno ukazivati na tradiciju i kulturu iz koje potiču. U novom broju tako predstavljamo dr Živojina Pavlovića iz Čikaga. Reč je o jednom od vodećih radiologa u Čikagu i pioniru uspostavljanja „medicinskog mosta“ između Amerike i Srbije. Moto Živojina Pavlovića je „The more successful an American I am, the better Serb I will be/Što sam uspešniji Amerikanac, to sam bolji Srbin“. Živojin Pavlović gostio je u svom domu mnogobrojne doktore iz Srbije, koji su bili na specijalizaciji u čikaškim bolnicama i na Univerzitetu Illinois. On je zaslužan i zato što su najpoznatija imena američke radiologije i medicine gostujući profesori beogradskog Medicinskog fakulteta. To je formula koja, po njegovom shvatanju, spaja svetove koji ponekad izgledaju nespojivi.

U intervjuu *Culture Bridge* magazinu, Kendis Rozen (Candice Rosen je na čelu Chicago Sister Cities International Belgrade Committee) govori o ambicioznim planovima da se izgrade novi kulturni i privredni mostovi između Čikaga i Beograda. Ona, između ostalog, nagoveštava i izložbu beogradskog Muzeja Nikole Tesle u Čikagu, koja bi trebalo da se održi na jesen ili u proleće 2011. godine.

I u narednim brojevima *Culture Bridge* će se truditi da ukaže na dugu tradiciju srpske kulture. Biće predstavljen manastir Hilandar kroz foto objektiv Martina Candira, poznatog fotografa iz Novog Sada. Izložba njegovih fotografija u Torontu planirana je za jesen ove godine.

novije srpske kinematografije. Univerzalni jezik sa kojim dolazi filmska umetnost, često ruši barijere koje postavljaju politika i ideologija. Novi srpski emigranti čine je brojnu publiku, a posetioci projekcija srpskih filmova pripadaju i drugim nacijama sa prostora biv-

dobitnicima Ninove nagrade. Na izuzetnim književnim večerima u Torontu gostovali su David Albahari i Vladimir Tasić. To je bila prilika da se pokrene i pitanje mogućnosti plasmana srpske literature u svetu, a posebno u Severnoj Americi. Tako su, reci-



Dr Živojin Pavlović pored skenera najnovije generacije u jednoj čikaškoj bolnici gde postavlja najsavremeniji centar za radiologiju

U aktuelnom broju *Culture Bridge* predstavljena je *Nova srpska kratka priča*. Jedanaest srpskih pripovedača biće predstavljeni svojim pričama po izboru Davida Albaharija.

Jedan od jesenjih brojeva biće posvećen *Novom srpskom filmu*. Već deset godina, inače, u Torontu se održava *Festival novog srpskog filma/New Serbian Film Festival*. Na ovom festivalu prikazana je gotovo celokupna produkcija

še Jugoslavije. Neki mediji ovaj festival nazvali su „najvećom manifestacijom srpske kulture u dijaspori“. Jubilej Festivala biće prilika da se u specijalnom izdanju *Culture Bridge* magazina prikažu filmovi koji su nastali u prvoj dekadi 21. veka. Biće predstavljene i velike mogućnosti snimanja filmova na lokalitetima u Srbiji.

Magazin *Culture Bridge* pokrenuo je i seriju razgovora sa našim piscima,



Boris Spremo, jedna biografija

Legenda kanadskog foto-novinarstva

Rođen je u bivšoj Jugoslaviji, živeo je i školovao se u Beogradu, gde je 1954. završio Beogradsku filmsku školu. Po završetku školovanja odlazi u Pariz gde započinje ozbiljno da se bavi fotografijom. Iz Pariza 1957. odlazi u Toronto. Novinarsku karijeru započeo je 1962. u *Globe and Mail*, da bi 1966. peršao u *Toronto Star* gde je radio do 2000. godine, kada odlazi u penziju.

Tikom svoje karijere Boris Spremo dobio je 296 međunarodnih i kanadskih nagrada za fotografiju. Najveće priznanje dobio je 1965. osvajajući Zlatnu medalju na Svetskom konkursu za novinarsku fotografiju u Hagu, kada je proglašen fotoreporterom godine u svetu i ujedno stekao titulu *Master of Photographic Art* (MPA). U Kanadi je četiri puta dobio najveću

fotografsku nagradu *Oskar*. Za svoj talenat i doprinos razvoju kanadske kulture, od kanadske vlade i kraljice Elizabete dobio je 1977. priznanje *Orden Kanade*.

Boris Spremo realizovao je četiri knjige-monografije sa svojim poznatim fotografijama. U svojoj radnoj karijeri propustovao je sve kontinente, slikajući ratove (Vijetnam, Grenada, El Salvador, Gaza, Kipar, Severna Irska, Irak itd), razne političare, glad u Africi, olimpijske igre i svetska prvenstva u fudbalu, kao i poznate ličnosti iz sveta nauke i kulture. Održao je niz predavanja o novinarskoj fotografiji na mnogim koledžima i uglednim klubovima Kanade i Amerike. Mnogobrojne TV kuće snimile su emisije o njegovoj bogatoj karijeri. Imao je više samostalnih izložbi. ■

Boban Ilić, skulptor iz Čikaga

Varnice života

Aleksandra Maksimović

INTERVJU

Boban Ilić, skulptor iz Čikaga, priznat je i cenjen na dva kraja planete. Amerikanci su prvi prepoznali i prihvatili njegovu moć da čeliku udahne neverovatnu dinamiku, a potom je usledilo i priznanje sa dalekog istoka, iz Japana. Njegova skulptura *Balansirani čovek* nalazi se u jednom japanskom muzeju. Tako-

de, u dva američka muzeja možete prepoznati njegove skulpture, a ima ih i u mnogim američkim galerijama, od Atlantika do Pacifika. Imao je više od stotinu izložbi širom sveta, a kompanija *Materpeace*, pod čijim je krovom njegovo stvaralaštvo, distribuira edicije njegovih radova u više od 40 gradova u svetu.

Rođen je u Nišu. Akademiju likovnih umetnosti završio je u Beogradu, a njegova američka priča počela je još u studentskim danima kada je svoje radove izlagao u Mičigenu. Živi i stvara u Čikagu već dugi niz godina.

Boban Ilić uvek je neobično srećan kada ima priliku da izađe u Srbiji i to rado čini. Ponosan je na svoje poreklo, divi se Nikoli

Tesli, a ove godine će njegova skulptura najvećeg naučnika sa ovih prostora, Nikole Tesle, biti poklonjena njujorškom hotelu Njujorker i izložena u njegovoj spomen-sobi 3327. zahvaljujući donatoru Draganu Kovačeviću, biznismenu iz Čikaga.

Umetnost smatra za usamljenički posao, ali uprkos tome svoj entuzijazam želi da prenese svim ljudima bez obzira na nacionalnost, boju kože ili životnu opredeljenost. Njegova umetnost ide uvek dalje i probija horizonte. Smatra da tome svi treba da težimo. Iako je izložbu u beogradskoj *Galeriji Progres* nazvao *Andeli i davoli*, oseća potrebu da podvuče kako je njegov rad okrenut životu te da su varnice koje stvara dok radi zapravo varnice života.

Umetnička dela su svedočanstvo vremena

● **Koliko duhovni sistem vrednosti u umetničkom stvaralaštvu ima veze sa materijalnim sistemom vrednosti? Šta mislite o tome, sa pozicije priznatog umetnika?**

- Zaista mi je teško da pratim rad drugih umetnika, njihov izraz i celokupno stvaralaštvo. Ne mogu da ih vidim kao velike i male. Mislim da je svaki pokušaj umetničke komunikacije sa svetom veliki korak. Svaki je umetnik podjednako veliki i značajan. Sada se postavlja pitanje ko je u nekom trenutku u svetu komunikacija ostvario više uspeha i privukao veću pažnju publike. O tome se možda može govoriti, ali i to je vrlo diskutabilno. Uvek sam razmišljao o tome, šta je pećinski čovek mislio i želeo da kaže dok je vajao *Vilendorfsku Veneru* ili crtao bikove, na primer. Komunicirao je verovatno sa svojim emocijama koristeći komad kame i ostavio veći trag, koji više niko na ovoj planeti ne može izbristi. Da te skulpture i crteži na zidu nisu nikad pronađeni verovatno bi i istorija umetnosti danas drugačije izgledala. Mislim da je umetnost jednako materijalna koliko i



Tesla sa knjigom

Skulptura Tesle sa knjigom, rad vajara Bobana Ilića iz Čikaga koja će biti poklon donatora Dragana Kovačevića iz Čikaga njujorškom hotelu *Njujorker*. Skulptura će stajati ispred Tesline sobe u hotelu u kome je proveo poslednjih 10 godina života i gde je i umro. Skulptura će prvi put biti javno predstavljena u *Galeriji Progres* u Beogradu, na izložbi skulptura Bobana Ilića.



Umetnost je usamljenički posao: Boban Ilić

duhovna stvar. Najveća dela u istoriji umetnosti su zapravo narudžbine vladara i bogatih trgovaca, moćnih ljudi koji su naručivali i plaćali suvim zlatom. Umetnost je da su iz toga nastala najveća dela u svim epohama. Danas nije puno važno kako su stvarno naručioc izgedali. Ostala su umetnička dela kao

- Moja kompanija i moji ageti uopšte nisu u Čikagu, već u Kaliforniji. Vidimo se jednom ili dva puta godišnje na otvaranju neke moje izložbe. Nije to onako kako ljudi možda misle, da neko stoji iznad moje glave i zahteva. Imam desetogodišnji ugovor sa njima i da budem iskren, nikada taj ugovor nisam ni

- Zasad ne. Lično imam pregršt neostvarenih ideja. Definitivno niko na svetu ne pravi skulpture na način na koji ih pravim, od kašika. Prepoznaju se, drugaćije su i bar što se tiče mog umetničkog izraza, on je jasno definisan. Ostaje da vidim i prepustim vremenu da odluči koliko to zaista vredi. Ovo što sam uz pomoć grada Beograda doneo u galeriju *Progres* jesu originali koje na neki način i želim da sačuvam od Amerike. Želim da na kraju formiram i svoju ličnu kolekciju. Nadam se da će izložba zadovoljiti srpske poštovaoce umetnosti. O umetničkom izrazu čemo pričati tokom izložbe. Biće veoma lepo, a ja sam već uzbuđen zbog ovog događaja koji meni zaista puno znači. Izložbu će, na moje veliko zadovoljstvo, otvoriti Nenad Stanković.

Culture Bridge je inače organizator celog ovog projekta. Kulturne veze Srbije i Severne Amerike su izuzetno važne i ja se u potpunosti slažem sa stavom organiza-

rio. Jednostavno sve to izvire iz mene i moje mašte i ja to uzbuđenje nikad nisam mogao da zaustavim. Nekako znam da nisam umetnik koji će preokrenuti tokove u umetnosti, kao što su to bili Mikelandelo ili Pikaso, ali imam i svest o tome da sam dodao jednu vrednost i drugačiji pogled na moderno figurativno vajarstvo u i Americi i u svetu. Taj osećaj me ispunjava. Trebalo je održati veru, trebalo je pronaći vezu između sebe, snova i materije koja je oko nas. Erotika i erotsko uzbuđenje su mi u tom traaganju davali pravac.

● **Koliko je religija prisutna u vašem stvaralaštvu?**

- Da budem iskren malo ko vidi vezu između mene i mog stvaralaštva i religije, obično me vezuju za mitologiju. Napravio sam skulpturu *Svetog Dorda* i baš je taj rad i simbol beogradske izložbe koja se zove *Andeli i davoli*. Taj *Sveti Dorda*

svedočanstvo nekog vremena i ostali su umetnici kao jedini stvaraoci i vizionari.

● **Kako vidite tržište umetničkih dela u Srbiji i Americi? Koje su razlike?**

- Razlike su velike i nemoguće ih je u dve reči opisati. Industrija i market umetničkih dela se vide najviše kao biznis u Americi. Nema tu puno sentimentalnosti, izgovora i zaštite. Borba za opstanak je nemilosrdna. Mnogo je novca uključeno u galerijske sisteme, muzeji su doduše beneficirani, ali potraga za novcem nije stvar države, država stoji po strani. Tržište umetničkih dela u Americi najviše liči na sport ili popularnu muziku. Ako ne trenirate godinu dana, konkurencija će vas vrlo brzo progutati. Ako ne pevate i ne pravite hitove opet ćete nestati sa top-lista i pasti u zaborav. Ne živi se od onoga sto je bilo juče. Dinamika i produkcija je zastrašujuća, bar za one koji od toga žive. Ali iz takve dinamike nastaju i značajna dela. Onima koji od toga žive veoma je teško, treba to izdržati i sačuvati mentalno zdravlje.

Hoću da formiram ličnu kolekciju

● **Kako funkcionise vaš odnos sa *Materpeace*, kompanijom sa kojom imate ugovor i koja vas zastupa?**

pročitao do kraja. Mislim da između nas postoji razumevanje i zajednički interes. Mi zajedno radimo i činimo sve da se taj moj stil u umetničkom stvaralaštvu približi publici svuda i na svakom mestu. To je nešto kao politička kampanja i sajam ideja za sve nas. Zadovoljan sam jer sam zaštićen za razliku od hiljada mojih kolega koji se sami bore da dođu do nečega, a možda još važnije jeste da kompanija od mojih originala fabrikuje identične komade. Kada kažem identične mislim na odливe od bronzne i čelika, takozvane edicije u limitiranim serijama. Tako sam, na neki način, u isto vreme prisutan i na desnoj i na levoj obali Sjedinjenih Država. Dugo sam verovao da je originalni rad jedini pravi oblik pokazivanja, a da je sve ostalo marketinški trik. Danas drugačije razmišljam. Kad bih na primer kao pisac ili muzičar imao samo jednu knjigu ili gramofonsku ploču i sa tim vrednim originalom išao od grada do grada, ne bih daleko stigao. Komunikacija je najvažnija danas i više nemam dilemu i ne pitam se da li je to što *Masterpeace* radi ispravno ili neispravno. Oni to jednostavno znaju da rade i veoma su uspešni u tome.

● **Hoćete li nešto menjati u svom radu, načinu rada i umetničkom izrazu?**

Najveća dela u istoriji umetnosti su zapravo narudžbine vladara i bogatih trgovaca, moćnih ljudi koji su naručivali i plaćali suvim zlatom. Umetnost je da su iz toga nastala najveća dela u svim epohama. Danas nije puno važno kako su stvarno naručioc izgedali. Ostala su umetnička dela kao svedočanstvo nekog vremena i ostali su umetnici kao jedini stvaraoci i vizionari

tora da veze ne treba centralizovati već ih treba stvarati u mnogobrojnim kulturnim kanalima. To bi trebalo da bude osnovni zadatak države u ovoj oblasti.

Vera je osnov svakog uspeha

● **Koliko su snovi i erotika prisutni u vašem stvaralaštvu?**

- Figura u umetnosti mi je oduvek predstavljala veliki izazov. Nisam umetnik koji koristi modele da bi nešto stvo-

odstupa od svih postojećih kanona, sukobljen je i ubija zlo. To je veliko civilizacijsko i kulturološko pitanje. Puno sam o tome razmišljao dok sam stvarao to delo i ovu izložbu. Vera je nekako osnov svakog uspeha. Ako ti slome veru, slomili su ti i kičmu. I meni su je lomili, pa je nisu slomili. Ako želiš da se vratim na prvo pitanje, veliki su oni koji su sačuvali svoju veru i izdržali sa njom u sebi. To je pitanje iznad svih pitanja. Sve ostalo je samo posledica te najvažnije stvari u životu. ■

DAVID ALBAHARI:

Dobra kratka priča mora da ispriča dobru priču

PREDGOVOR

Srpska književnost dvadesetog veka odlikuje se velikim brojem izuzetno dobrih pripovedača. Među značajnim romanopiscima gotovo da nema nikoga ko se nije okušao i kao pisac kratkih priča, i to ne samo u okviru priprema za pisanje romana već često nastavljajući paralelno da pišu kratke priče ili pripovetke i romane. Dobri primeri za tu tvrdnju su, između ostalih, Ivo Andrić, Aleksandar Tišma, Milorad Pavić, sve do Svetislava Basare, Radoslava Petkovića i Gorana Petrovića. U prvoj polovini 20. veka, kao i krajem 19. veka, dominacija priče je posebno uočljiva, te se može reći da je upravo kratka priča, odnosno, pripovetka bila nosilac promena u razvoju srpske književnosti. Ona je predstavljala probno polje na kojem se tragalo za novim mogućnostima pripovedanja, eksperimentisalo sa formom i jezikom, ali i potvrđivalo sve ono što je već bilo prihvaćeno. Drugim rečima, kratki prozni oblici su sve vreme služili kao područja razmene ideja i dometa raznih spisateljskih škola i opredeljenja u srpskoj prozi.

U drugoj polovini 20. veka kratka priča je i dalje zauzimala značajno mesto u savremenoj srpskoj književnosti, posebno među autorima tzv. stvarnosne proze i, nešto mladim, postmodernistima. U oba slučaja kratke prozne forme bile su idealne za isprobavanje dominantnih strategija - oslobođenog govornog jezika u prvom slučaju, odnosno, poigravanja formom u drugom slučaju. Lako prilagodljiva svakom spisateljskom pristupu i u isto vreme veoma zahtevna u pogledu dužine i jezičke usredsređenosti, kratka priča i pripovetka igraju u ovom periodu izuzetno važnu ulogu. Zbirke priča koje su tokom šezdesetih i sedamdesetih



Zbirka novih srpskih kratkih priča u Culture Bridge magazinu jedan je od mogućih prikaza stanja na pripovedačkoj sceni u Srbiji: David Albahari

godina objavili Danilo Kiš, Vidosav Stevanović, Miroslav Josić Višnjić, Dragoslav Mihailović, Filip David i niz drugih pisaca odigrale su presudnu ulogu u daljem razvoju srpske književnosti, istovremeno postavljajući nove standarde za dobre kratke priče. To posebno važi za zbirke priča *Grobnice za Borisa Davidovića* i *Frede, laku noć* koje same po sebi predstavljaju prelomne trenutke u razvoju srpske proze. Ove dve knjige priča su izvršile ogroman uticaj na sve mlađe naraštaje pripovedača u Srbiji.

Kraj prošlog veka, obeležen ratnim stanjem u bivšoj Jugoslaviji, označava i period izvesnog potiskivanja kratke priče u srpskoj književnosti, verovatno zbog toga što je roman pogodnija forma za prikazivanje kompleksnih ideoloških, političkih i ratnih tema. Međutim, sve to vreme, doduše: ne toliko primetna, kratka priča je nastavila da bude privlačna za autore raznih poetičkih opredeljenja.

Ovaj mali izbor od jedanaest pripovedača pokušava da odgovori na pitanje gde se u ovom trenutku nalazi srpska priča. Ovo, dakle, nije antologija već panorama, prikaz ili, tačnije rečeno, jedan od mogućih prikaza stanja na pripovedačkoj sceni u Srbiji. Fudbalskim jezikom

rečeno, selektor je izabrao jedanaest članova tima, a izabrani „igrači“ su sami predložili jednu od svojih novijih priča. Izbor ovih autora i njihovih priča trebalo bi da ukaže na neke od glavnih odlika trenutnog stanja savremene srpske priče i proze uopšte. Navedimo neke od njih.

Pre svega, u današnjoj kratkoj priči u srpskoj književnosti dominira realistički postupak, uz poseban naglasak na urbana teme.

Današnji pripovedači nisu uopšte obuzeti procesom nastanka priče, tj. pisanjem o pisanju, ali u nekim pričama se ipak pokazuje uticaj metafizičkog pristupa pisanju (recimo u priči Nenada Jovanovića), dok se u nekim pričama prepoznaje odblesak postmoderne opsesivnosti formom (u priči Ljubice Arsić koja se poigrava formom basne).

Prisutnost tzv. „ženskog pisma“ u srpskoj kratkoj priči, odnosno u prozi uopšte, u stalnom je porastu.

Znatno broj savremenih srpskih pisaca živi u dijaspori, mada su oni, za razliku od ranijih srpskih književnika u dijaspori, veoma prisutni na književnoj sceni u domovini (četiri autora u ovom izboru ne žive u Srbiji - Vladimir Tasić, Nenad Jovanović i David Albahari žive u Kanadi, dok Đorđe Jakov živi u Danskoj).

Iako ne izbegavaju da pišu o aktuelnoj stvarnosti i političkim temama, pisci kratkih priča ipak se najradije odlučuju - kao što je to uvek radila većina pisaca kratkih priča - za pisanje priča o onim malim, presudnim trenucima u međuljudskim odnosima kada se junacima od jednom otvara (ili tragično zatvara) mogućnost istinske spoznaje sveta (kao u pričama Jelene Lengold i Vase Pavkovića).

Sadržaj zbirke NSKP u CB magazinu

David Albahari - Preface, Borivoje Adašević - Luncheon on the Graš, David Albahari - No, No, and No, Ljubica Arsić - End of the World, Svetislav Basara - Summer Solstice, Đorđe Jakov - The Kosava Wind in No. 83, Nenad Jovanović - Chocolate with Ground Hazelnuts, Jelena Lengold - Plummet, Vasa Pavković - The Final Phone Call, Mihajlo Pantić - If This Is Love, Vladimir Tasić - Where Are You From, Srđan V. Tešin - Is There Life on Mars.

S druge strane, pisci kratkih priča ostaju otvoreni prema savremenim temama i uticajima raznih medija i u mnogim pričama upravo oni pokreću mehanizam pripovedanja (što je uočljivo u priči Srđana V. Tešina).

I na kraju, ovaj izbor takođe pokazuje da današnji pripovedači znaju da bez obzira na sve druge odlike, dobra kratka priča mora, pre svega, da bude zanimljiva, da zanese čitaoca već prvom rečenicom i da ga ne ispušta iz svog zagrlja sve do poslednje rečenice. Dobra kratka priča, jednostavno rečeno, mora da ispriča dobru priču. To je njen najveći kvalitet koji će čitaoci, verujemo, pronaći u svim ovim pričama.



Neumorni organizator kulturne razmene između Severne Amerike i Srbije: Nenad Stanković

Ko je ko u projektu kulturne razmene

Nenad Stanković rođen je u Beogradu gde je radio kao novinar. Diplomirao je na Fakultetu dramskih umetnosti BU - Pozorišna produkcija. Od decembra 1993. živi u Torontu, gde je 1999. pokrenuo *Mi magazin* - glasilo nove emigracije, a prošle godine i *Culture Bridge* magazin na engleskom jeziku. Ove godine u novembru biće održan *10. festival novog srpskog filma* koji je Stanković pokrenuo 2001. godine. Na tom festivalu prikazana je gotovo celokupna produkcija srpske kinematografije prve decenije 21. veka, a te filmove videlo je više od 30.000 gledalaca, tako da je neki mediji u zemlji smatraju za jednu od najznačajnijih kulturnih manifestacija u dijaspori.

Culture Bridge Canadian Serbian Association iz Toronta neprofitna je kompanija koja se bavi kulturnom razmenom između Severne Amerike i Srbije. Zadatak asocijacije je promocija kulturnih vrednosti Srbije u Severnoj Americi i promocija kanadske kulture u Srbiji i zemljama iz okruženja.

Fond Most iz Beograda neprofitna je organizacija koja je osnovana radi podrške kulturnoj produkciji u regionu Balkana, kao i povezivanja regiona sa Evropom, Amerikom i Kanadom, posredstvom razmene na polju kulture, obrazovanja, sporta i nauke.



Borivoje Adašević
David Albahari
Ljubica Arsić
Svetislav Basara
Đorđe Jakov
Nenad Jovanović
Jelena Lengold
Vasa Pavković
Mihajlo Pantić
Vladimir Tasić
Srđan V. Tešin



Boris Spremo
& Boban Ilic
in Belgrade

Danas
dijaspora

Posebno izdanje lista Danas
Urednik Dragan Stošić
Prelom Branislav Bešević